

Arrest

nr. 260 038 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MESKENS
Borsbeeksebrug 36
2600 Berchem

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. VAN ENGELEN *loco* advocaat L. MESKENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz en Iraans staatsburger. In 1378 (Iraanse kalender, stemt overeen met 1999-2000 in de Gregoriaanse kalender) huwde u H. A. D. (...). Ze maakte hierna haar middelbare school af en ging informatica studeren. Uw vrouw bleef sindsdien studeren. Op een bepaald moment werd ze uitgenodigd door de universiteit in Oostenrijk om daar te studeren. Ze kon een visum krijgen maar voor u en uw zoon lag de situatie enigszins anders. Omdat uw echtgenote niet zonder u en uw zoon wou vertrekken, besloten jullie om samen naar Servië te reizen om nadien verder naar Oostenrijk te trekken. Een visum om naar Servië te vliegen was niet nodig en op 13 shahrivar 1397 (4 september 2018) vertrokken u, uw vrouw en uw zoon M. (...). Van Servië ging het

vervolgens op illegale wijze over Noord-Macedonië naar Griekenland. In Griekenland werden jullie opgelicht door de smokkelaar. Kapot en ten einde raad kwamen jullie op straat een zekere S. (...) tegen die missioneringswerk deed. Hij bracht jullie in contact met het christendom en toonde jullie de weg naar de kerk. In Griekenland gingen jullie elke dag naar de kerk. Vier keer per week namen jullie deel aan de Bijbelstudie en op zondag gingen jullie naar de mis. Ongeveer twee à drie maanden na jullie initiële kennismaking besloten jullie om zich te laten dopen. Uiteindelijk bleef u meer dan een jaar in Griekenland, ging u er naar de kerk en deed u er ook vrijwilligerswerk voor de kerk. De smokkelaar deed intussen pogingen om jullie weg te krijgen uit Griekenland en uiteindelijk lukte het bij u. Berooid kwam u in Brussel aan en na overleg met uw gezin besloot u om hier om internationale bescherming te verzoeken wat u op 12 september 2019 deed. In België nam u contact op met de kerk in Griekenland die u in contact bracht met de kerk in Boom. U gaat er naar de mis op zondag en volgt er om de twee weken Bijbellessen op zaterdag. U probeert ook de blijde boodschap aan uw familie te verkondigen. In januari 2020 kwam ook uw zoon M. (...) (O.V. (...)) van Griekenland naar België en hij verzocht op 14 januari 2020 om internationale bescherming. Sindsdien gaan jullie samen naar de kerk en naar de Bijbelstudie. U kan niet terug naar Iran omdat u vreest dat u als christen vervolgd zal worden en dat men u zal executeren. Uw echtgenote verblijft momenteel nog steeds in Griekenland. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw mellicarta (nationale kaart), de mellicarta van uw echtgenote, de shenasnameh (geboortebewijs) van uw zoon, uw legerdienstkaart, uw werkvergunning om als landbouwer te werken en uw landbouwkaart, uw huwelijksakte, een doopattest waarin vermeld wordt dat u op 18 december 2018 gedoopt werd, en verschillende stukken ter staving van uw religieuze activiteiten in Griekenland en België (zoals onder meer een aanbevelingsbrief, attesten over uw Bijbelstudie en over uw vrijwilligerswerk en een USB-stick met foto's en filmpjes van uw geloofsactiviteiten en met screenshots van uw paspoort en van het paspoort van uw vrouw en uw zoon). Uw zoon legde ook nog verschillende documenten neer ter staving van zijn geloofsactiviteiten in Griekenland en België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst is het opvallend dat, toen u gevraagd werd waarom jullie niet terugkeerden naar Iran nadat jullie gemerkt hadden dat jullie in Griekenland door de smokkelaar waren bedrogen waardoor jullie alles kwijt waren en in een doodlopende straat waren beland, u antwoordde dat jullie niet meer naar Iran terug konden omdat jullie zich schaamden om terug te keren: jullie hadden er jullie huis verkocht waardoor er geen terugweg meer mogelijk was (CGVS, p. 13). Dat jullie pas met het christendom begonnen toen bleek dat jullie door jullie schaamtegevoel een terugkeer naar Iran niet als een mogelijkheid zagen, roept op zich reeds de nodige vragen op betreffende de oprechtheid van jullie beweerde bekering.

Dit blijkt tevens uit jullie houding die niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel jullie reeds op 18 december 2018 gedoopt werden en u en uw zoon sindsdien nog maandenlang, i.e. respectievelijk tot september 2019 en tot januari 2020, in Griekenland verbleven (verklaring DVZ, vraag 31; verklaring DVZ M. (...), vraag 32), verzochten jullie in Griekenland niet om internationale bescherming. U deed dit pas na aankomst in België op 12 september 2019 en uw zoon na zijn aankomst hier op 14 januari 2020. Uw zoon verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat hij [voor zijn verzoek om internationale bescherming in België] overal bang was omdat hij illegaal reisde. Hij voegde hier zelfs aan toe het gevoel te hebben sinds zijn vertrek uit Iran in de asielaanvraag te zitten (CGVS M. (...), p. 22; verklaring DVZ M. (...), vraag 32). Ook u verklaarde expliciet dat u in Griekenland schrik had om [naar Iran] teruggestuurd te worden (verklaring DVZ, vraag 31). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen jullie manifest niet hebben gedaan. Dat jullie ondanks jullie beweerde bekering en ondanks jullie reeds in Griekenland

bestaande vrees in Griekenland niet om internationale bescherming verzochten, maar dat jullie verkozen er in de illegaliteit te leven met alle risico's die hieraan verbonden zijn, plaatst een groot voorbehoud bij de ernst en de geloofwaardigheid van jullie beweerde bekering en van de hiermee verbonden vrees.

Voorts legden u en uw zoon tegenstrijdige verklaringen af over jullie eerste kennismaking met het christendom wat de oprechtheid van jullie bekering niet ten goede komt. Zo verklaarde u dat u door broeder S. (...) in contact kwam met het christelijk geloof nadat jullie door de smokkelaar waren bedrogen. U verklaarde dat jullie leven door het bedrog van de smokkelaar kapot was, waardoor jullie niet wisten hoe het verder moest. Het levensverhaal van S. (...) - hij was verslaafd aan drugs, zijn echtgenote had hem verlaten en dankzij het christendom stopte hij met drugs en keerde zijn echtgenote naar hem terug - sprak jullie aan omdat S.'s (...) leven net als dat van jullie kapot was en dat hij dankzij het christendom zijn leven terug had kunnen krijgen. S. (...) vertelde jullie toen alleen zijn levensverhaal. Op dezelfde dag dat S. (...) jullie benaderde gingen jullie naar de kerk (dit wijzigde u later toen u zei dat u toen toch niet direct naar de kerk ging) en sindsdien bleven jullie zo goed als dagelijks naar de kerk gaan (CGVS, p. 10-15). Uw zoon verklaarde echter dat S. (...) jullie vertelde over de basis van het christendom en Jezus en zijn kruis: hij stapte op jullie af, stelde zich voor als S. (...) uit Duitsland en vroeg of jullie Jezus Christus kenden en wisten wat hij gedaan had. Uw zoon vertelde niets over het feit dat jullie zich bijzonder aangegrepen voelden door het leven van S. (...) die het net als jullie zeer moeilijk had: volgens M. (...) sprak S. (...) enkel over het christendom, over Jezus aan het kruis, over de Bijbel, over prediken en over de redding. Uw zoon kon bovendien helemaal niet duiden door welke woorden van S. (...) u precies werd geraakt. Iets minder dan een maand na dit gesprek met S. (...) gingen jullie volgens M. (...) voor het eerst naar de kerk (CGVS M. (...), p. 14-16). Deze incoherente verklaringen over jullie motivatie om zich te bekeren en over jullie eerste kerkbezoek tasten wederom de oprechtheid van jullie bekering aan.

Dit blijkt verder uit uw bevreemdende verklaringen over de chronologie van jullie bekeringsproces. Daar waar jullie in september 2018 in Griekenland aangekomen zijn en uit jullie documenten blijkt dat jullie reeds in oktober 2018 actief werden voor de kerk en in december 2018 in Griekenland werden gedoopt, beweerde u dat, hoewel u geen precieze datum kon vermelden, u vier à vijf maanden na uw aankomst in Griekenland S. (...) leerde kennen en dat het dan nog twee à drie maanden duurde vooraleer jullie gedoopt werden (CGVS, p. 13-14). Dat u analfabeet zou zijn, zoals u zich herhaaldelijk rechtvaardigde, overtuigt niet. U ging immers vijf jaar naar school (CGVS, p. 5; p. 8), waardoor aangenomen kan worden dat u zaken toch enigszins in de tijd kan situeren. Dat u incoherente verklaringen aflegde over de chronologie van jullie bekeringsproces voor jullie doopsel, zet opnieuw de ernst en het doorleefde karakter van dit door jullie beweerde bekeringsproces op de helling.

Dit blijkt ook uit het feit dat jullie zich in een bijzonder snel tempo bekeerden: nauwelijks drie maanden na jullie aankomst in Griekenland lieten jullie zich, zo blijkt uit de neergelegde documenten, reeds dopen.

Nochtans blijkt uit jullie verklaringen dat jullie tot kort voor jullie vertrek uit Iran praktiserende moslims waren. Zo blijkt dat de islam een significante rol speelde in jullie gezin en dat u in Iran nog geen kennis had van het christendom. U verklaarde dat u in Iran moslim was, dat u uw god aanbad, dat u naar de moskee ging en dat u aan de verschillende rouwperiodes en religieuze activiteiten deelnam. U verklaarde dat u tot zeven, acht jaar geleden deelnam aan de ramadan maar dat u hiermee stopte omdat het als landbouwer te zwaar was. Sindsdien bleef u wel uw dagelijkse gebed doen (CGVS, p. 10-12). Uw zoon verklaarde verder dat u een praktiserend moslim was en dat u hem aanspoorde om de islam te praktiseren en geregeld te bidden. Hij verklaarde ook dat zijn moeder geregeld bad en de koran las en iets religieuzer dan jullie was. Nog verklaarde uw nu twintigjarige zoon dat hij toen hij (ouder dan) tien jaar was geregeld vrijwillig als mukhaber optrad in de moskee (CGVS M. (...), p. 4-5; p. 16). Dat u reeds voor uw vertrek uit Iran begon te twifelen aan uw religie, zoals u aanstipte, heeft u bovendien niet aannemelijk gemaakt. Zo verklaarde u enerzijds dat u niet meer mee deed met de ramadan omdat het te zwaar was als landbouwer en anderzijds dat u niet meer mee deed omdat u de islam niet begreep en omdat u begon te twifelen (CGVS, p. 11-12). Dat u enerzijds stopte met de ramadan omdat u twijfels had maar anderzijds nog tot twee maanden voor uw vertrek aan uw verplichtingen in verband met het dagelijks gebed bleef voldoen, overtuigt evenwel niet. Ook is het vreemd dat uw zoon wel wist dat u, zoals u verklaarde, ongeveer twee maanden voor uw vertrek stopte met bidden maar dat hij niet precies kon zeggen waarom u plots stopte met bidden (CGVS, p. 17; CGVS M. (...), p. 6). Daar waar u verklaarde dat u stopte met bidden omdat uw leven niet zo goed was en omdat u geen mirakel in de islam had gezien, meende hij dat een kameraad u afgeraden had om te bidden maar hij wist niet precies waarom hij het u afgeraden had (CGVS M. (...), p. 6). Dat jullie incoherente verklaringen aflegden over de reden waarom u stopte met bidden, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw bewering twee maanden voor uw vertrek uit Iran het dagelijkse gebed opgegeven te hebben. Overigens kan in dit verband nog opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat uw zoon zich niet kon herinneren wanneer hij

de laatste keer als moslim heeft gebeden en dat hij zich zelfs niet herinnerde of hij in de periode net voordat u stopte met uw dagelijks gebed nog samen met u had gebeden (CGVS M. (...), p. 6). Ook verklaarde u dat uw vrouw, die, zoals hierboven reeds gebleken is, in Iran een praktiserende moslima was, toen u stopte met de ramadan niets gezegd had. U verklaarde dat uw vrouw enkel vroeg waarom u niet vastte en dat u niet antwoordde maar gewoon glimlachte (CGVS, p. 12). Dat u in Iran plots stopte met bidden en dat u reeds eerder twijfels had, zonder dat dit klaarblijkelijk ook maar enigszins, en dit ondanks jullie jarenlange religieuze geloofsactiviteiten, in jullie gezin grondig besproken zou zijn, komt, mede gelet op het belang van de islam in de Iraanse maatschappij, onwaarschijnlijk over. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie tot kort voor jullie vertrek uit Iran de islam praktiseerden en dat u niet aannemelijk heeft gemaakt reeds voor uw vertrek aan de islam te twijfelen.

Dat jullie in een dergelijke context – jullie praktiseerden in Iran heel jullie leven, u zelfs al vele decennia, de islam – nauwelijks enkele weken na jullie aankomst in Griekenland de islam afvielen – u verklaarde uitdrukkelijk in Griekenland niet naar aanleiding van uw problemen naar rust binnen uw religie gezocht te hebben en u slaagde er niet in te verduidelijken waarom (CGVS, p. 15) –, naar de kerk begonnen te gaan en zich enkele weken later lieten dopen, hoewel aangenomen kan worden dat een vrijwillige bekering van de islam naar het christendom, zeker als men gedurende zeer geruime tijd de islam actief heeft gepraktiseerd, een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis is waarvan men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan en dat er een en ander doorgesproken zou zijn, doet dan ook ten zeerste verbazen en plaatst opnieuw de nodige kanttekeningen bij de oprechtheid van uw beweerde nieuwe geloofspraktijk. Nog onwaarschijnlijker in dit verband is overigens dat jullie, die zoals reeds vermeld jarenlang vrij intensief de islam beleden, sinds jullie bekering niet meer over de islam zouden gesproken hebben en dat zelfs de eerste dagen dat jullie naar de kerk begonnen te gaan het islamitisch geloof niet meer ter sprake zou gekomen zijn (CGVS, p. 17). Dat jullie zich bekeren tot het christendom en dat nadien de islam niet meer ter sprake komt ondanks vele tientallen jaren islamitische geloofspraktijk is zeer bevreemdend.

Aansluitend hierbij is het eigenaardig dat u ondanks uw decennialange geloofspraktijk momenteel van mening zou zijn dat uw vroegere godsdienst op niets trok omdat u, in tegenstelling tot het christendom waarin alle goede dingen zijn, in deze religie geen goede dingen had gezien (CGVS, p. 14; p. 17). Deze verklaringen zijn zo oppervlakkig en zo ongenueanceerd dat ze niet meteen doorleefd en overtuigend overkomen. Indien u werkelijk van oordeel was dat uw vroegere religie op niets trok en dat u er geen goede dingen had gezien, kan, gelet op het aantal atheïsten en areligieuzen in Iran – ook uw broer Y. (...) is ongelovig (CGVS, p. 4; CGVS M. (...), p. 7) –, immers aangenomen worden dat er ook in Iran heel wat mogelijkheden zijn om onderuit te komen aan de verplichtingen verbonden aan de islam, zoals onder meer het dagelijkse gebed, dat u, zoals aangehaald, tot kort voor uw vertrek heeft gedaan.

In dit verband kan erop gewezen worden dat u er niet in slaagde uw concrete drijfveren om christen te worden duidelijk te maken. Wanneer het Commissariaat-generaal polste naar wat u zoal aansprak in het christendom, bleven uw verklaringen oppervlakkig en gaven ze geenszins blijk van een diepgaande geloofsovertuiging. Toen er gevraagd werd naar wat u binnen het christendom aansprak, had u het over “de waarheid” zonder dit nader te preciseren. Gevraagd om dit te verduidelijken, kwam u niet verder dan dat de waarheid iets is wat je hoort en waardoor je wordt verlost. Nogmaals om verduidelijking gevraagd, zei u enkel, zonder dieper op “de waarheid” in te gaan, dat u onder de indruk was van het feit dat S. (...) zijn leven in Duitsland had achtergelaten om in Griekenland anderen te komen helpen. Dat u door het christendom aangesproken werd omdat het de waarheid zou zijn, zonder dit te kunnen verduidelijken, is weinig ernstig. Ook gebruikte u vaak clichématig, weinig persoonlijk taalgebruik. Zo had u het nog heel algemeen over de “rust” die u dankzij het christendom had gevonden, de “leemte” die het christendom had opgevuld en over “de kracht van Gods woord” die u had aangetrokken. Gevraagd om dit te concretiseren, zei u enkel dat u in Iran de rust niet had die u nu wel heeft en wanneer opgemerkt werd dat er toch ook bij aanhangers van andere godsdiensten rustige personen zijn, besloot u uiteindelijk dat de heilige geest van binnen in u zit en niet zichtbaar is en dat hoe meer u van uw gevoelens vertelde hoe minder u begrepen zou worden. Deze verklaringen zijn behoorlijk stereotiep en komen bijgevolg weinig doorleefd over. Verder zei u nog dat de hulp die u van christenen had ontvangen u had aangetrokken. Onmiddellijk erna zei u evenwel dat u eigenlijk niet zo veel geholpen werd door de kerk maar dat u er anderen kon helpen. U zei dat, als u alleen naar de kerk ging om geholpen te worden, u even goed naar andere organisaties was kunnen gaan. Deze verklaringen zijn weinig coherent (CGVS, p. 14-16). Dat u tijdens uw uitleg waarom u voor het christendom heeft gekozen, niet verder kwam dan weinig doorleefde theoretische beschouwingen en oppervlakkige en zelfs incoherente verklaringen als zou het christendom u rust geven en een leemte hebben opgevuld zonder dit, ondanks verschillende vragen hierover, te kunnen concretiseren of aannemelijk te maken, overtuigt moeilijk en wijst opnieuw op het beperkt doorleefde karakter van uw beweerde geloofsbeleving.

Hetzelfde geldt voor uw zoon. Gevraagd wat uw zoon zo aanspreekt in het christendom antwoordde u dat hij voor de kerk kon tolken en als vertaler dienst doen (CGVS, p. 16). Hieruit kan bezwaarlijk religieuze diepgang blijken. Toen aan uw zoon gevraagd werd wat er voor hem door zijn bekering veranderd is, kwam hij niet verder dan te zeggen dat hij zichzelf, in tegenstelling tot voorheen, niet meer bevredigde. Verder zei hij ook dat hij zich niet bezighield met slechte dingen zoals drugs, roken en seks. Nergens uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat hij voor zijn bekering bezig was met bijv. drugs, roken en seks (CGVS M. (...), p. 18-19). Overigens is zelfbevrediging en buitenhuwelijkse seks ook in de islam niet toegestaan en kan rookgedrag bezwaarlijk iets zeggen over iemands religieuze overtuiging. Ook uw zoons verklaringen over het christendom als zijn inspiratiebron vertalen dan ook weinig diepgang en wijzen op een weinig authentieke geloofsovertuiging.

Voorts overtuigen jullie verklaringen over elkaars geloofsbelijdenis niet. Zo antwoordde u wanneer u gevraagd werd wiens idee het was om naar de kerk te gaan dat het een idee was van jullie alle drie om nadien te verklaren dat u niet wist wie als eerste dit voorstel gedaan had (CGVS, p. 15). Wanneer u gevraagd werd wie het eerst interesse had in de kerk verklaarde u dat jullie alle drie naar de kerk gingen en dat jullie alle drie samen interesse gekregen hadden (CGVS, p. 15-16). U verklaarde verder dat jullie ook alle drie samen besloten hadden om zich te laten dopen (CGVS, p. 16). Gevraagd wie het eerste het geloof aanvaardde, antwoordde ook M. (...) dat jullie het alle drie tegelijk aanvaard hadden omdat S. (...) zijn reddinggebed voor jullie deed (CGVS M. (...), p. 15). Later verklaarde M. (...) echter dat jullie eerst alleen voor de voeding naar de kerk gingen (CGVS M. (...), p. 17). Op de vraag wie zich dan wel het eerst oprecht tot het christendom aangetrokken voelde, dus niet om materiële noden te lenigen, was het antwoord opnieuw dat jullie zich allemaal samen tegelijkertijd aangetrokken voelden (CGVS M. (...), p. 17). Dat jullie alle drie samen en op hetzelfde moment op het idee kwamen om naar de kerk te gaan (CGVS, p. 15), dat jullie zich alle drie tegelijkertijd oprecht aangetrokken voelden tot het christendom en dat jullie alle drie tegelijk tot het besluit kwamen dat jullie gedoopt wilden worden, is, gelet op het feit dat elk geloofwaardig bekeringsproces in alle redelijkheid een uiterst individueel traject is dat voor elke bekeerling enigszins anders verloopt, uiterst bevreemdend. Het is ook vreemd dat u zo weinig kon vertellen over de reden waarom uw gezinsleden zich aangetrokken voelden tot het christendom. Zo verklaarde u, gevraagd wat uw zoon aansprak in het christendom, dat u niet voor uw zoon kon spreken. Toen u vervolgens gevraagd werd of u uw zoon ooit gevraagd had wat hem aanspreekt in het christendom, kwam u, zoals aangehaald, niet verder dan dat hij voor de kerk kon tolken en als vertaler dienst doen. Gevraagd wat uw vrouw aansprak in het christendom antwoordde u dat u het niet wist en dat het aan haar gevraagd moest worden. U gaf ook toe dat u dit nooit aan uw vrouw gevraagd had (CGVS, p. 16). Ook uw zoon wist eveneens weinig tot niets over waarom u zich zo aangesproken voelde door het verhaal van S. (...). Dat uw zoon niet wist wat u zo aansprak in het verhaal van S. (...) terwijl u verklaarde dat u zich bijzonder aangesproken voelde door het feit dat hij, net als u, aan de grond zat, is zeer opmerkelijk. Uw zoon meende wel nog te weten dat zijn moeder het feit dat Jezus was gekruisigd interessant vond, maar waarom ze dat interessant vond kon hij dan weer niet duiden. Hij kwam niet verder dan dat Jezus volgens de islam niet gekruisigd werd (CGVS M. (...), p. 16). Dat jullie blijkbaar niet spraken over elkaars geloofsproces en dat jullie in dit verband bleven steken in uiterst oppervlakkige verklaringen tast wederom de oprechtheid van jullie beweerde bekerings- en geloofsproces aanzienlijk aan.

Verder verklaarde u dat jullie in coronatijden in het opvangcentrum niet veel meer konden doen dan het boek te lezen (CGVS, p. 19). Uw zoon vertelde dat hij via YouTube christelijke filmpjes bekijkt – online was het moeilijk om de bijeenkomsten van jullie kerk te volgen – en dat jullie de Bijbel bestuderen (CGVS M. (...), p. 19).

Hoewel duidelijk is dat u en uw zoon enige religieuze kennis hebben – dergelijke kennis op zich zegt evenwel niets over een oprechte geloofspraktijk – legde u echter weinig consistente, persoonlijke en doorleefde verklaringen af over uw beweerde regelmatige Bijbellectuur. Wanneer u gevraagd werd wanneer u laatst in de Bijbel las, antwoordde u dat u er de dag voor uw onderhoud of de dag daarvoor in had gelezen. Even later meende u evenwel dat u zowel de dag voor het onderhoud als de dag daarvoor in de Bijbel had gelezen (CGVS, p. 18). Gevraagd wat u toen gelezen had, antwoordde u dat u toen heel het evangelie van Marcus las (CGVS, p. 18). Daarnaast antwoordde u op de vraag waarom u het evangelie van Marcus las en bijvoorbeeld niet Genesis of Johannes dat u het niet wist en dat u het boek opende en erin begon te lezen. Even later verklaarde u plots dat u Marcus las omdat u van plan was om dit evangelie te lezen maar dat u niet wist waarom u dit plan had opgevat. Dit is echter in strijd met uw eerdere verklaring dat u het boek gewoon opende en begon te lezen (CGVS, p. 18). Verder kon u niet antwoorden op de vraag welk deel van het evangelie van Marcus, dat u nochtans helemaal gelezen zou hebben, uw voorkeur wegdraagt. U antwoordde vaag en oppervlakkig dat heel het heilige boek mooi is en dat je overal mooie verzen tegenkomt (CGVS, p. 18). Er kan echter redelijkerwijs aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van de inhoud van de hele Bijbel, deze gelovige, gelet op de soms radicaal verschillende stijl en inhoud van de vele Bijbelteksten, toch een

zekere voorkeur kan uitdrukken voor een bepaalde Bijbeltekst of voor een bepaalde passage uit een evangelie, quod non in casu.

Ook uw zoon legde weinig consistente verklaringen af over zijn beweerde Bijbellectuur. Tijdens zijn onderhoud beweerde hij dat hij twee à drie dagen voor zijn onderhoud nog de Bijbel had gelezen: toen las hij hoofdstuk twee van de brief aan de Efeziërs. Dit handelde over de vruchten van de Heilige Geest (CGVS, p. 21). Dit onderwerp wordt echter niet in de brief aan de Efeziërs maar in de brief aan de Galaten besproken. Dat uw zoon hierover verkeerde informatie verstreekte, hoewel hij dit naar eigen zeggen kort voor zijn onderhoud in de Bijbel gelezen zou hebben, tast de geloofwaardigheid van zijn beweerde individuele Bijbellectuur danig aan. Dit blijkt tevens uit zijn verklaringen over de evangelisten. Volgens hem werden de vier evangeliën geschreven door leerlingen van Jezus, en meer bepaald door Lucas, Matheus, Thomas en Johannes (CGVS M. (...), p. 21). Dit klopt echter niet. Naast het feit dat Lucas géén leerling van Jezus was, was Thomas géén evangelist. De rechtvaardiging van uw advocaat, met name dat de tolk christelijke termen niet kon vertalen, overtuigt niet, aangezien Thomas en Marcus in het Farsi en het Nederlands quasi dezelfde namen zijn, met name Marcus (NI) / Markoes (Farsi) en Thomas (NI) / Toemas (Farsi), en aangezien de tolk christelijke termen die hij niet actief beheerste tijdens het onderhoud opzocht (CGVS M. (...), p. 21). Dat uw zoon over de evangelisten verkeerde informatie verstreekte, terwijl hij naar eigen zeggen regelmatig de Bijbel las – wanneer het in coronatijden onmogelijk was om naar de kerk te gaan, bestudeerden jullie zelfstandig de Bijbel – (CGVS M. (...), p. 19-21) en terwijl de vier evangeliën bij de belangrijkste Bijbelteksten gerekend kunnen worden, tast wederom de geloofwaardigheid van zijn beweerde individuele Bijbelstudie en -lectuur aan.

Opvallend is voorts dat, hoewel er verschillende christelijke Iraniërs verblijven in het open centrum waar u verblijft en hoewel uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat er ondanks de coronamaatregelen mogelijkheden zijn om met hen te communiceren, u hen nooit gevraagd heeft hoe zij hun christelijke geloof in coronatijden konden beleven (CGVS, p. 19). Dat u moe bent door het vele werken, kan in alle redelijkheid niet overtuigen als afdoende rechtvaardiging. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u het nodig acht om over uw geloof met anderen te spreken. Het komt immers weinig waarschijnlijk over dat, indien u nauwelijks met geloofsgenoten over uw geloofspraktijk spreekt, u wel over uw geloof met mensen die uw geloof niet delen zou spreken. Dat u met uw familieleden in Iran over uw geloof zou spreken (CGVS, p. 5; p. 17; CGVS M. (...), p. 7), overtuigt, mede gelet op de hierboven gemaakte vaststellingen dat jullie, i.e. u, uw zoon en uw echtgenote, zelfs niet eens met elkaar diepgaand over elkaars geloofsproces praatten en dat u er niet in slaagde om uw christelijke drijfveren te verduidelijken, dan ook hoegenaamd niet.

Tot slot is het merkwaardig dat, hoewel uw zoon naar eigen zeggen tijdens de coronaperiode christelijke filmpjes kon bekijken, hij er slechts in heel beperkte mate in geslaagd zou zijn om de bijeenkomsten van de kerk online op te volgen en dit omdat de kwaliteit van het internet in het centrum onvoldoende zou zijn (CGVS M. (...), p. 19-20). Ook u nam niet deel aan de online bijeenkomsten van de kerk. Dat u hiervoor geen tijd zou gehad hebben, omdat u aldoor aan het werk zou geweest zijn (CGVS, p. 19-20), is weinig aannemelijk. Van een oprecht overtuigde gelovige kan immers aangenomen worden dat hij doorheen de week toch een beetje tijd vindt om zijn geloof in gemeenschap te belijden. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde documenten dat, wanneer er in de kerk bijeenkomsten plaatsvinden, jullie blijkbaar wel aanwezig kunnen zijn. Dat jullie in deze context tijdens de lockdown geen tijd vrij konden maken om de online sessies te volgen, werpt dan ook wel degelijk opnieuw een smet op de oprechtheid van jullie beweerde nieuwe geloofspraktijk. Opvallend is voorts dat uw zoon als antwoord op de vraag wat jullie dit jaar met Pasen gedaan hebben zei dat jullie niets gedaan hebben. Hij vroeg zich in dit verband af hoe je in een centrum met Pasen een feestje kon vieren, terwijl er daar veel moslims aanwezig zijn (CGVS M. (...), p. 20). Nochtans kan van een oprecht overtuigde gelovige verwacht worden dat, zelfs indien er geen fysieke bijeenkomsten met Pasen worden georganiseerd, op een alternatieve manier, bijv. via contemplatie of gebed, Pasen tracht in te vullen. Het loutere feit dat jullie Pasen dit jaar zomaar lieten voorbijgaan, nochtans het belangrijkste christelijke feest, ondergraaft bijkomend de oprechtheid van jullie geloofsovertuiging. Dit wordt overigens bevestigd doordat u tot tweemaal toe zei dat Pinksteren veertig dagen na de verrijzenis van Jezus is terwijl het vijftig dagen moet zijn; het feest van de Hemelvaart van Jezus kende u niet (CGVS, p. 20; p. 22).

Voorgaande bevindingen betreffende jullie geloofsactiviteiten in het coronatijdperk ondergraven wederom de beweerde oprechtheid van jullie geloofspraktijk.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven kan besloten worden dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de oprechtheid van jullie beweerde bekering. Bijgevolg blijkt uit niets dat u en uw zoon bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zullen manifesteren als christenen of dat jullie als zodanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Dat jullie in Griekenland en België religieus actief waren en gedoopt werden, zoals blijkt uit de door jullie neergelegde documenten, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u deze documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering.

Uw doopsel en kerkgang dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

Uw zoon verklaarde weliswaar nog dat jullie mogelijks gefotografeerd werden toen jullie naar de kerk gingen in Griekenland en dat de autoriteiten middels spionnen op de hoogte zouden kunnen zijn van jullie geloofsactiviteiten (CGVS M. (...), p. 22). Dit zijn evenwel ongefundeerde, blote beweringen. Hij verklaarde immers dat het vreemd is dat gesluierde vrouwen naar de kerk kwamen maar gaf ook toe niet te weten of ze daadwerkelijk spionnen waren (CGVS M. (...), p. 22). Er kan betreffende jullie geloofsactiviteiten in Europa in dit verband nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt aangezien uit jullie verklaringen blijkt dat jullie Iran probleemloos legaal konden verlaten –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Wat de activiteiten van uw zoon op de sociale media betreft kan opgemerkt worden dat noch zijn Facebookaccount, noch zijn twee Instagramaccounts zijn volledige officiële naam M. G. (...) vermelden. Gelet op het opportunistische karakter van uw en uw zoons geloofsactiviteiten in Europa blijkt bovendien uit niets dat de christelijke posts of accounts bij terugkeer naar Iran niet zouden kunnen verwijderd worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw professionele activiteiten en aan uw zoons identiteit en nationaliteit zoals die blijken uit de door jullie neergelegde documenten wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken

in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Iran omwille van haar bekering naar het christendom. Verzoekende partij, haar vrouw – die nog in Griekenland verblijft – en haar zoon – die in België verblijft en eveneens om internationale bescherming verzocht – zouden zich bekeerd hebben tijdens hun verblijf in Griekenland, nadat zij via S., die missioneringswerk deed, in contact kwamen met het christendom. In de bestreden beslissing wordt evenwel op uitvoerige wijze vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van deze bekering en de voorgehouden vrees omwille van hun bekering. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) de oprechtheid van hun beweerde bekering reeds in vraag kan worden gesteld door de vaststelling dat verzoekende partij en haar gezinsleden pas met het christendom begonnen toen bleek dat zij door hun schaamtegevoel een terugkeer naar Iran niet als een mogelijkheid zagen; (ii) verzoekende partij en haar zoon nalieten een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Griekenland terwijl zij nochtans reeds op 18 december 2018 gedoopt werden en nadien nog maandenlang, *i.e.* respectievelijk tot september 2019 en tot januari 2020, in Griekenland verbleven; (iii) verzoekende partij en haar zoon tegenstrijdige verklaringen aflegden over hun eerste kennismaking met het christendom; (iv) verzoekende partij en haar zoon bevreemdende verklaringen aflegden over de chronologie van hun bekeringsproces; (v) verzoekende partij en haar zoon zich in een bijzonder snel tempo bekeerden, aangezien zij zich nauwelijks drie maanden na hun aankomst in Griekenland lieten dopen, en dit terwijl nochtans uit hun verklaringen blijkt dat zij tot kort voor hun vertrek uit Iran praktiserende moslims waren, dat de islam een significante rol speelde in hun gezin en dat zij in Iran nog geen kennis hadden van het christendom; (vi) verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij reeds voor haar vertrek uit Iran begon te twijfelen aan haar religie; (vii) het tevens zeer bevreemdend is dat zij, die nochtans jarenlang vrij intensief de islam beleden, sinds hun bekering niet meer over de islam zouden gesproken hebben en dat zelfs de eerste dagen dat zij naar de kerk begonnen gaan het islamitisch geloof niet meer ter sprake zou zijn gekomen; (viii) de verklaringen van verzoekende partij over haar geloofsafval niet doorleefd en overtuigend overkomen; (ix) verzoekende partij en haar zoon er evenmin in slaagden hun concrete drijfveren om christen te worden duidelijk te maken; (x) de verklaringen van verzoekende partij en haar zoon over elkaars geloofsbelijdenis niet overtuigen; (xi) de verklaringen van verzoekende partij en haar zoon over hun geloofsactiviteiten in het coronatijdperk geen blijk geven van een oprechte bekering, aangezien zij inconsistente, onpersoonlijke en weinig doorleefde verklaringen aflegden over hun Bijbellectuur, het verder opvallend is dat verzoekende partij, hoewel er verschillende christelijke Iraniërs verblijven in het open centrum, hen nooit gevraagd heeft hoe zij hun christelijke geloof in coronatijden konden beleven, en verzoekende partij en haar zoon tot slot niet de moeite deden om tijdens de lockdown online kerksessies te volgen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen afdoende argumenten bijbrengt die deze vaststellingen weerleggen dan wel verklaren.

2.2.4.1. Waar verwerende partij meent dat de vaststelling dat verzoekende partij en haar gezinsleden pas met het christendom begonnen toen bleek dat zij door hun schaamtegevoel een terugkeer naar Iran niet als een mogelijkheid zagen, de oprechtheid van hun beweerde bekering reeds in het gedrang brengt, voert verzoekende partij aan dat zij reeds bekeerd waren voordat zij beseften dat ze opgelicht waren door de smokkelaar. Verzoekende partij merkt op dat er meerdere redenen voorhanden kunnen zijn waarom zij niet kunnen terugkeren naar Iran, dat het mogelijk is dat zij inderdaad verklaard heeft een schaamtegevoel te hebben, doch dat dit geheel ondergeschikt is aan de hoofdreden dat zij niet kan terugkeren, namelijk haar bekering.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat de bewering van verzoekende partij dat zij reeds bekeerd waren voordat zij beseften dat ze opgelicht waren door de smokkelaar manifest tegenstrijdig is met hetgeen zij verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud. Immers, gevraagd naar de omstandigheden waarin zij S., de persoon die hen in contact bracht met het christendom, leerde kennen, verklaarde verzoekende partij dat ze kapot en ten einde raad waren omdat de smokkelaar hen in het zak had gezet en ze niet wisten hoe ze verder moesten en dat S. hen benaderd had toen zij verdrietig op straat zaten (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS d.d. 12/10/2020, p. 13). Op de vraag waarom zij nadat zij beseften dat zij waren opgelicht niet besloten terug te gaan naar Iran, gaf zij aan dat zij zich schaamden om terug te gaan en dat zij niet meer terug konden omdat hun huis was verkocht (notities CGVS d.d. 12/10/2020, p.

13). Derhalve blijkt dan ook duidelijk dat zij pas met het christendom begonnen nadat ze beseften dat ze opgelicht waren door de smokkelaar en ze wegens hun schaamtegevoel een terugkeer naar Iran niet als een mogelijkheid zagen. De vaststelling dat verzoekende partij thans het tegendeel beweert, geheel in strijd met hetgeen zij eerder verklaarde, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden gang van zaken.

2.2.5.1. Wat betreft het gegeven dat zij en haar zoon geen verzoek om internationale bescherming indienden in Griekenland, onderstreept verzoekende partij dat zij Iran niet verlieten met de bedoeling om internationale bescherming te vragen maar wel omdat haar echtgenote kon gaan studeren aan een universiteit in Oostenrijk, dat het dan ook nooit de bedoeling was in Griekenland te blijven en dat zij nog aan het wachten waren tot de smokkelaar hen verder kon laten reizen.

2.2.5.2. De Raad bemerkt evenwel dat in dit verband in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij of zij, in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoekende partij en haar zoon evenwel hebben nagelaten. De motivering in de bestreden beslissing dat het feit dat verzoekende partij en haar zoon reeds op 18 december 2018 gedoopt werden en zij en haar zoon sindsdien nog maandenlang, i.e. respectievelijk tot september 2019 en tot januari 2020 in Griekenland verbleven, doch in dit land niet om internationale bescherming verzochten maar pas na aankomst in België op respectievelijk 12 september 2019 en 14 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden, haaks staat op de door hen voorgehouden vrees bij een terugkeer naar Iran, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6.1. In verband met de motivering dat zij en haar zoon tegenstrijdige verklaringen aflegden over hun eerste kennismaking met het christendom, merkt verzoekende partij op dat het vanzelfsprekend is dat als S. hen meerdere uren vertelt over het christendom, ieder gezinslid andere zaken onthoudt. Hun verklaringen zijn dan ook geenszins tegenstrijdig, doch lichtten zij elk een ander gedeelte van het verhaal van S. toe. Verzoekende partij stelt tevens dat de vragen inzake S. anders werden geformuleerd door de *protection officer* waardoor het niet verwonderlijk is dat er verschillende antwoorden gegeven worden. Wat betreft het feit dat zij eerst stelde dat zij op dezelfde dag dat S. hen benaderde naar de kerk gingen en daarna zei dat zij toen toch niet direct naar de kerk ging, wijst verzoekende partij erop dat zij een landbouwer was die nooit besef van tijd heeft gehad en dat zij zeer slecht is met getallen, tijd en ruimte. Tevens onderstreept zij dat zij zichzelf onmiddellijk verbeterd heeft. Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat het allemaal lang geleden is en het oneerlijk is dat verwerende partij dermate snel conclusies trekt op basis van details.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat de verklaringen van verzoekende partij en haar zoon over hun eerste kennismaking met het christendom wel degelijk duidelijk tegenstrijdig zijn. Immers dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij duidelijk aangaf dat S. toen over zijn levensverhaal sprak en dat het dit levensverhaal was dat hen aansprak omdat S.'s leven net als dat van hen kapot was en hij dankzij het christendom zijn leven terug had kunnen krijgen (notities CGVS, p. 10-15), terwijl uit de verklaringen van haar zoon nergens naar voren komt dat S. toen gesproken zou hebben over zijn leven en dat zij zich hierdoor bijzonder aangegrepen voelden en hij louter stelde dat S. gesproken had over de basis van het christendom en Jezus en zijn kruis (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1, notities CGVS zoon, p. 14-16). De Raad stelt hierbij vast dat aan de zoon van verzoekende partij herhaaldelijk en uitdrukkelijk gevraagd werd te vertellen over wat S. hen precies vertelde, waardoor de uitleg dat zij elk een ander deel van het verhaal toelichtten en dat de vragen anders werden geformuleerd geenszins een afdoende verklaring betreft voor het feit dat hij op geen enkel moment aanhaalde dat S. toen over zijn leven vertelde. Verder meent de Raad dat het eveneens incoherent is dat verzoekende partij aanvankelijk verklaart dat zij dezelfde dag dat S. hen benaderden naar de kerk ging en hier vervolgens op terugkomt en stelt dat zij toch niet direct naar de kerk gingen, en dat haar zoon aangaf dat zij pas na iets minder dan een maand na het gesprek met S. voor het eerst naar de kerk gingen. De Raad onderstreept nog dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties betrekking hebben op bepalende gebeurtenissen in hun bekeringsproces, met name hun eerste kennismaking met het christendom en de start van hun kerkbezoek, hetgeen allermindst details betreffen. Er mag redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd worden verwacht dat hij op een eenduidige, gedetailleerde en doorleefde wijze kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alwaar verzoekende partij en haar zoon evenwel niet in slagen. Deze tegenstrijdigheden en incoherenties

kunnen voorts geenszins verklaard worden door het loutere tijdsverloop sinds de feiten, aangezien mag worden aangenomen dat dergelijke bepalende ervaringen in het geheugen van de betrokkene(n) zijn gegrift en dat hierover dan ook eenduidige, gedetailleerde en doorleefde verklaringen kunnen worden afgelegd, ook na het verstrijken van een bepaalde periode. Waar verzoekende partij duidt op haar profiel van landbouwer en stelt dat zij zeer slecht is met getallen, tijd en ruimte, wijst de Raad op de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij vijf jaar naar school ging waardoor aangenomen kan worden dat zij zaken toch enigszins in de tijd kan situeren. De vaststelling dat verzoekende partij en haar zoon tegenstrijdige en incoherente verklaringen afleggen over hun eerste kennismaking met het christendom en de start van hun kerkbezoek, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan hun beweerde bekering.

2.2.7.1. Omtrent haar incoherente verklaringen over de chronologie van hun bekeringsproces, herhaalt verzoekende partij vooreerst dat zij een zeer slechte inschatting heeft van tijd en ruimte. Bovendien stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat zij verklaarde dat zij vier à vijf maanden na haar aankomst in Griekenland S. leerde kennen en dat het dan nog twee à drie maanden duurde vooraleer zij gedoopt werden, terwijl uit pagina 3 van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij rekende vanaf het moment dat ze Iran verlieten en niet vanaf hun aankomst in Griekenland. Ten slotte meent verzoekende partij dat desbetreffende motivering irrelevant is nu zij duidelijk stukken hebben voorgelegd waaruit alles objectief blijkt. Immers hebben zij aan de hand van objectieve stukken bewezen dat zij aankwamen in Griekenland in september 2018, dat zij vervolgens rond oktober 2018 actief naar de kerk gingen en dat zij ten slotte in december 2018 gedoopt werden.

2.2.7.2. De Raad herhaalt evenwel dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd kan worden verwacht dat hij op een eenduidige, gedetailleerde en doorleefde wijze kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied. Er mag dan ook van verzoekende partij verwacht worden dat zij coherente verklaringen kan afleggen over de chronologie van hun bekeringsproces voor hun doopsel. Verzoekende partij tracht haar ontoereikende verklaringen dienaangaande weliswaar te verklaren door de uitleg dat zij een zeer slechte inschatting heeft van tijd en ruimte, doch wijst de Raad ook hier op de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij vijf jaar naar school ging waardoor aangenomen kan worden dat zij zaken toch enigszins in de tijd kan situeren. De vaststelling dat verzoekende partij beweerde dat zij vier à vijf maanden na haar aankomst in Griekenland S. leerde kennen en dat het dan nog twee à drie maanden duurde vooraleer zij gedoopt werden, terwijl zij in september 2018 in Griekenland aangekomen zijn en uit hun documenten blijkt dat zij reeds in oktober 2018 actief werden voor de kerk en in december 2018 in Griekenland werden gedoopt, zet dan ook wel degelijk de ernst en het doorleefde karakter van het door haar en haar zoon beweerde bekeringsproces op de helling. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij bij haar tijdsaanduiding rekende vanaf het moment dat ze Iran verlieten en niet vanaf hun aankomst in Griekenland en hierbij verwijst naar pagina 3 van de notities van het persoonlijk onderhoud, benadrukt de Raad evenwel dat verwerende partij voormelde vaststelling steunt op de verklaringen van verzoekende partij zoals genoteerd op pagina 13 en 14 van de notities van het persoonlijk onderhoud, waar zij wel degelijk uitdrukkelijk stelde dat dat zij vier à vijf maanden *na haar aankomst in Griekenland S.* leerde kennen en dat zij twee à drie maanden nadat zij kennismaakten met S. gedoopt werden (notities CGVS, p. 13-14). Waar verzoekende partij nog duidt op de door haar bijgebrachte documenten waaruit objectief blijkt dat zij en haar gezin aankwamen in Griekenland in september 2018, dat zij vervolgens rond oktober 2018 actief naar de kerk gingen en dat zij ten slotte in december 2018 gedoopt werden, bemerkt de Raad dat het feit dat zij in Griekenland en België religieus actief waren en gedoopt werden niet betwist wordt, doch wil dit niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. De Raad onderstreept dat hun doopsel en kerkgang ook aannemelijk gemaakt dienen te worden met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft.

2.2.8.1. In verband met de motivering dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij reeds voor haar vertrek uit Iran begon te twifelen aan haar religie, meent verzoekende partij dat zij en haar zoon wel degelijk gelijkaardige verklaringen hebben afgelegd over de reden waarom verzoekende partij reeds voor haar vertrek besloot de islam niet meer te praktiseren. Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift op dat zij en haar gezin in Iran blindelings de islam volgden omdat dit er de gewoonte betrof, dat verzoekende partij al die jaren niet exact dit geloof begreep omdat de Koran in het Arabisch is opgesteld, dat zij nu pas echt geloven en de Bijbel in het Perzisch kunnen lezen, en dat zij voor het eerst begonnen te beseffen dat de islam een zeer wrede geloofsovertuiging is, in tegenstelling tot het liefdevolle christendom. Ten slotte wijst verzoekende partij nog op een aantal verschillen tussen de islam en het christendom.

2.2.8.2. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd waarom verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij reeds voor haar vertrek uit Iran begon te twifelen aan haar religie. Meer bepaald wordt dienaangaande het volgende opgemerkt: “Zo verklaarde u enerzijds dat u niet meer mee deed met de ramadan omdat het te zwaar was als landbouwer en anderzijds dat u niet meer mee deed omdat u de islam niet begreep en omdat u begon te twifelen (CGVS, p. 11-12). Dat u enerzijds stopte met de ramadan omdat u twijfels had maar anderzijds nog tot twee maanden voor uw vertrek aan uw verplichtingen in verband met het dagelijks gebed bleef voldoen, overtuigt evenwel niet. Ook is het vreemd dat uw zoon wel wist dat u, zoals u verklaarde, ongeveer twee maanden voor uw vertrek stopte met bidden maar dat hij niet precies kon zeggen waarom u plots stopte met bidden (CGVS, p. 17; CGVS M. (...), p. 6). Daar waar u verklaarde dat u stopte met bidden omdat uw leven niet zo goed was en omdat u geen mirakel in de islam had gezien, meende hij dat een kameraad u afgeraden had om te bidden maar hij wist niet precies waarom hij het u afgeraden had (CGVS M. (...), p. 6). Dat jullie incoherente verklaringen aflegden over de reden waarom u stopte met bidden, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw bewering twee maanden voor uw vertrek uit Iran het dagelijkse gebed opgegeven te hebben. Overigens kan in dit verband nog opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat uw zoon zich niet kon herinneren wanneer hij de laatste keer als moslim heeft gebeden en dat hij zich zelfs niet herinnerde of hij in de periode net voordat u stopte met uw dagelijks gebed nog samen met u had gebeden (CGVS M. (...), p. 6). Ook verklaarde u dat uw vrouw, die, zoals hierboven reeds gebleken is, in Iran een praktiserende moslima was, toen u stopte met de ramadan niets gezegd had. U verklaarde dat uw vrouw enkel vroeg waarom u niet vastte en dat u niet antwoordde maar gewoon glimlachte (CGVS, p. 12). Dat u in Iran plots stopte met bidden en dat u reeds eerder twijfels had, zonder dat dit klaarblijkelijk ook maar enigszins, en dit ondanks jullie jarenlange religieuze geloofsactiviteiten, in jullie gezin grondig besproken zou zijn, komt, mede gelet op het belang van de islam in de Iraanse maatschappij, onwaarschijnlijk over.” Met bovenstaande opmerkingen – waarbij verzoekende partij niet verder komt dan het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij, de bemerking dat zij en haar gezin in Iran blindelings de islam volgden en het aanhalen van een aantal verschillen tussen de islam en het christendom – stelt verzoekende partij voormelde vaststellingen op geen enkele manier *in concreto* in een ander daglicht.

2.2.9.1. Waar verwerende partij het opmerkelijk acht dat zij zich zo snel bekeerden, wijst verzoekende partij erop dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij laat uitschijnen, zij geen fanatieke aanhangers van de islam waren en de islam voor hen niet van groot belang was. Zij wijst er in dit verband nog op dat zij enkel aangaf dat zij vaak het dagelijks gebed deed, maar niet per se dagelijks.

2.2.9.2. De Raad bemerkt evenwel dat uit hun verklaringen niettemin blijkt dat zij tot kort voor hun vertrek uit Iran de islam praktiseerden (notities CGVS, p. 10-12 en notities CGVS zoon, p. 4-5 en 16) en dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds voor haar vertrek aan de islam begon te twifelen. In deze context is het dan ook wel degelijk zeer frappant dat zij nauwelijks enkele weken na hun aankomst in Griekenland de islam afvielen, naar de kerk begonnen gaan en zich enkele weken later lieten dopen. Immers, zoals ook terecht door verwerende partij wordt opgemerkt, kan worden aangenomen dat een vrijwillige bekering van de islam naar het christendom, zeker als men gedurende zeer geruime tijd de islam actief heeft gepraktiseerd, een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis is waarvan men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan en dat er een en ander doorgesproken zou zijn. Bovendien wordt door verwerende partij in dit verband nog opgemerkt dat verzoekende partij aangaf dat zij sinds hun bekering niet meer over de islam gesproken hebben en dat zelfs de eerste dagen dat zij naar de kerk begonnen te gaan het islamitische geloof niet meer ter sprake zou gekomen zijn, hetgeen, gelet op hun jarenlange islamitische geloofspraktijk, allerminst aannemelijk is. Deze vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij en haar zoon voorgehouden bekering tot het christendom.

2.2.10.1. Aangaande de motivering dat zij er niet in slaagde haar concrete drijfveren om christen te worden duidelijk te maken, betoogt verzoekende partij dat zij getracht heeft om haar drijfveren duidelijk te maken aan de *protection officer*, maar dat zij zich totaal onbegrepen voelde. Zij had de indruk dat de *protection officer* haar overtuigingen niet serieus nam en meent dat de vraagstelling met de minuut sceptischer werd. Waar verwerende partij stelt dat zij vaag blijft over hetgeen haar aantrekt in het christendom, wijst verzoekende partij er nog op dat zij op de vraag met welke passage van de Bijbel zij iemand zou overtuigen van het christendom meteen een zeer concreet antwoord kon geven en ook kon toelichten waarom die passage.

2.2.10.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande bemerkingen niet kunnen overtuigen om de motivering dat zij vage en stereotiepe, en bovendien incoherente, verklaringen aflegt omtrent haar concrete drijfveren om christen te worden in een ander daglicht te stellen.

Waar zij lijkt voor te houden dat zij omwille van de houding van de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud zich geremd voelde om te vertellen over de motieven van haar bekering, stelt de Raad vast dat dit een allerminst overtuigende *post-factum* verklaring betreft ter vergoelijking van haar vage verklaringen nu noch verzoekende partij noch haar advocaat hiervan gewag maakten toen hen aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of zij nog opmerkingen hadden (notities CGVS, p. 24). De Raad duidt er tevens op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekende partij uitgebreid de kans kreeg om haar motieven om zich te bekeren toe te lichten, dat hieromtrent open vragen werden gesteld waarop verzoekende partij vrij en zonder dat zij werd onderbroken kon antwoorden en dat tevens vragen geherformuleerd werden teneinde verzoekende partij in de gelegenheid te stellen zo concreet mogelijk te antwoorden. Door de Raad kan hierbij nergens een sceptische houding van de *protection officer* worden ontwaard, waardoor deze uitleg geenszins haar vage antwoorden op deze vragen omtrent haar concrete drijfveren om christen te worden kan verklaren.

Daarnaast meent de Raad nog dat het feit dat verzoekende partij wel een concreet antwoord kon geven op de vraag met welke passage van de Bijbel zij iemand zou overtuigen van het christendom geenszins afbreuk doet aan en allerminst opweegt tegen haar vage, stereotiepe en weinig persoonlijke verklaringen aangaande de vraag wat haar binnen het christendom aansprak.

2.2.11.1. Waar verwerende partij motiveert dat de verklaringen van verzoekende partij en van haar zoon over elkaars geloofsbelijdenis niet overtuigen, en het ongeloofwaardig acht dat zij alle drie samen en op hetzelfde moment op het idee kwamen om naar de kerk te gaan, dat zij zich alle drie tegelijkertijd oprecht aangetrokken voelden tot het christendom en dat zij alle drie tegelijk tot het besluit kwamen dat zij gedoopt wilden worden, voert verzoekende partij aan dat het in traditionele Iraanse gezinnen net normaal is dat alles harmonieus samen wordt beslist. Bovendien is het natuurlijk niet zo dat er op één bepaald moment beslist werd dat ze christenen waren, maar dat ze alle drie aangetrokken waren door het verhaal van S. en vervolgens geleidelijk aan tegelijkertijd en gezamenlijk gegroeid zijn tijdens hun dagelijkse bezoeken aan de kerk. Waar verwerende partij het daarnaast niet geloofwaardig vindt dat zij en haar zoon de bekering niet met elkaar besproken hebben, bemerkt verzoekende partij nog dat zij niet zo'n spraakzaam gezin zijn, dat zij elkaar gewoon aanvoelen en ieder gewoon zijn gang laten gaan.

2.2.11.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat de verklaringen van verzoekende partij en haar zoon over elkaars geloofsbelijdenis uiterst oppervlakkig zijn en dan ook niet kunnen overtuigen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband opgemerkt dat verzoekende partij en haar zoon hierover het volgende verklaarden: *“Zo antwoordde u wanneer u gevraagd werd wiens idee het was om naar de kerk te gaan dat het een idee was van jullie alle drie om nadien te verklaren dat u niet wist wie als eerste dit voorstel gedaan had (CGVS, p. 15). Wanneer u gevraagd werd wie het eerst interesse had in de kerk verklaarde u dat jullie alle drie naar de kerk gingen en dat jullie alle drie samen interesse gekregen hadden (CGVS, p. 15-16). U verklaarde verder dat jullie ook alle drie samen besloten hadden om zich te laten dopen (CGVS, p. 16). Gevraagd wie het eerste het geloof aanvaardde, antwoordde ook M. (...) dat jullie het alle drie tegelijk aanvaard hadden omdat S. (...) zijn reddinggebed voor jullie deed (CGVS M. (...), p. 15). Later verklaarde M. (...) echter dat jullie eerst alleen voor de voeding naar de kerk gingen (CGVS M. (...), p. 17). Op de vraag wie zich dan wel het eerst oprecht tot het christendom aangetrokken voelde, dus niet om materiële noden te lenigen, was het antwoord opnieuw dat jullie zich allemaal samen tegelijkertijd aangetrokken voelden (CGVS M. (...), p. 17).”* Gelet op het feit dat elk geloofwaardig bekeringsproces in alle redelijkheid een uiterst individueel traject is dat voor elke bekeerling enigszins anders verloopt, komt het allerminst doorleefd en geloofwaardig over dat zij alle drie samen op hetzelfde moment op het idee zouden zijn gekomen om naar de kerk te gaan, dat zij zich alle drie tegelijkertijd oprecht aangetrokken voelden tot het christendom en dat zij alle drie tegelijk tot het besluit kwamen dat zij gedoopt wilden worden. De uitleg van verzoekende partij dat in traditionele Iraanse gezinnen alles harmonieus samen wordt beslist kan geenszins aanvaard worden ter verklaring van hun gelijklopend bekeringsproces gelet op het uitermate persoonlijke en individuele karakter van een bekering. Ten slotte meent de Raad nog dat het evenmin plausibel is dat verzoekende partij en haar zoon enerzijds beweren dat zij alle stappen in hun bekering tezamen ondernamen en dat alles harmonieus samen werd beslist, doch dat zij anderzijds niet met elkaar gesproken zouden hebben over wat hen aantrok in het christendom (notities CGVS, p. 16; notities CGVS zoon, p. 16). De uitleg dat zij niet zo'n spraakzaam gezin zijn, dat zij elkaar gewoon aanvoelen en ieder gewoon zijn gang laten gaan, kan allerminst volstaan om te verklaren waarom zij

niet op de hoogte blijken te zijn van de reden waarom hun gezinsleden zich aangetrokken voelden tot het christendom.

2.2.12.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat de beweerde oprechtheid van de door verzoekende partij en haar zoon beweerde geloofspraktijk tevens ondergraven wordt door verschillende bevindingen betreffende de geloofsactiviteiten van verzoekende partij en haar zoon in het coronatijdperk, meent verzoekende partij dat verwerende partij foutieve conclusies trekt en geen rekening houdt met de beperkte mogelijkheden tijdens corona. Wat betreft haar zoon, merkt zij op dat hij wel degelijk naar christelijke filmpjes op YouTube keek tijdens corona en dat zij ook meekeek als zij tijd had. Wat betreft de opmerking van verwerende partij dat het opvallend is dat zij de in het open centrum verblijvende christelijke Iraniërs niet gevraagd heeft hoe zij hun christelijke geloof in coronatijden konden beleven, geeft verzoekende partij aan dat zij de vraag verkeerd had begrepen en dacht dat de *protection officer* doelde op echte bijeenkomsten om doelbewust over hun geloof te praten, zoals praatgroepen. Verzoekende partij verduidelijkt nog dat zij elke avond voor het slapengaan met haar kamergenoot Sa. over het christendom praatte. Waar verwerende partij het nog opmerkelijk acht dat zij niets gedaan hebben met Pasen, stelt verzoekende partij ook hier dat de vraag verkeerd begrepen werd en dat gedacht werd dat de *protection officer* hiermee doelde op het vieren van Pasen met een feest, wat door de coronamaatregelen niet mogelijk was. Verzoekende partij benadrukt nog dat zij maar sinds kort christen zijn en dat zij geen idee hadden hoe zij op een alternatieve manier Pasen konden vieren. Wel hebben zij met Pasen gebeden en gezongen.

2.2.12.2. De Raad ziet vooreerst niet in hoe een verwijzing naar de beperkte mogelijkheden tijdens corona de inconsistente, onpersoonlijke en weinig doorleefde verklaringen van verzoekende partij en haar zoon over hun beweerde Bijbellectuur, de vaststelling dat zij tijdens de lockdown geen tijd hebben vrij gemaakt om online bijeenkomsten van de kerk te volgen, het feit dat verzoekende partij aan de andere christelijke Iraniërs in het open centrum nooit gevraagd heeft hoe zij hun christelijk geloof in coronatijden konden beleven en het feit dat zij Pasen ook niet op een alternatieve manier hebben gevierd – allemaal zaken die mogelijk waren in de coronaperiode - kan verklaren.

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij met de opmerking dat haar zoon wel degelijk naar christelijke filmpjes op YouTube keek tijdens corona en dat zij ook meekeek als zij tijd had, op geen enkele manier *in concreto* de verschillende bevindingen in de bestreden beslissing omtrent hun geloofsactiviteiten in het coronatijdperk in een ander daglicht stelt.

Waar verzoekende partij stelt dat zij de vraag of zij met de andere christelijke Iraniërs in het open centrum over het christendom en de beleving ervan in coronatijden praatte verkeerd had begrepen, en dat zij dacht dat bedoeld werd op echte bijeenkomsten, stelt de Raad evenwel vast dat deze uitleg geenszins kan overtuigen, aangezien haar tevens werd gevraagd waarom zij dan niet met de andere Iraniërs gepraat had over hoe zij hun geloof beleefden in de coronaperiode en zij hierop antwoorde dat zij niet veel contact heeft met de andere Iraniërs omdat zij de hele dag werkt, 's avonds bekap is, enkel nog iets eet en vervolgens gaat slapen (notities CGVS, p. 19). *Post factum* stellen dat zij elke avond voor het slapengaan met haar kamergenoot Sa. over het christendom praatte, komt dan ook allerminst overtuigend over.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat haar zoon de vraag of zij Pasen had gevierd verkeerd had begrepen en dacht dat een feest bedoeld werd, en dat zij met Pasen gebeden en gezongen hebben, stelt de Raad evenwel vast dat haar zoon uitdrukkelijk verklaarde dat zij met Pasen niets hadden gedaan (notities CGVS zoon, p. 20). Indien zij werkelijk met Pasen gebeden en gezongen hebben, kan worden verwacht dat haar zoon hiervan gewag zou maken wanneer hem de vraag wordt gesteld hoe zij Pasen dat jaar hadden gevierd, alwaar hij echter in gebreke blijft.

2.2.13. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van de door verzoekende partij en haar zoon beweerde bekering. Bijgevolg blijkt uit niets dat verzoekende partij en haar zoon bij een terugkeer naar Iran zich zullen manifesteren als christenen of dat zij als zodanig zullen worden gezien door hun omgeving.

2.2.14.1. Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift nog op dat zij met kerst 2020 een kerstboom hebben gezet en online allerlei verschillende kerstprogramma's van de kerk gevolgd hebben. Op kerstdag zijn zij op bezoek gegaan bij een Iraans gezin en hebben zij samen gebeden en kerst gevierd. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij desbetreffend een foto van een kerstboom (bijlage 3a), een foto van een online kerstviering (bijlage 3b) en een foto van het kerstfeest bij het andere Iraanse gezin (bijlage 3c). Verder staat verzoekende partij ondanks de coronapandemie nog steeds in contact met de kerkgemeenschap van Boom en is zij nog steeds dagelijks zeer intensief bezig met het christendom. Als

bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een foto van een boek over het Nieuwe Testament dat zij kreeg van de kerkgemeenschap en waarin zij dagelijks leest (bijlage 10).

2.2.14.2. De Raad bemerkt evenwel dat aangezien verzoekende partij en haar zoon geenszins aannemelijk maken dat er sprake is van een oprechte bekering tot het christendom in hun hoofde, deze religieuze activiteiten in België duidelijk een opportunistisch karakter hebben die er louter toe strekken op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het benadrukken van haar geloofsbeleving in België doet dan ook geen enkele afbreuk aan het vastgestelde ongeloofwaardige en onoprechte karakter van de door haar en haar zoon voorgehouden bekering tot het christendom. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij met een loutere verwijzing naar hun religieuze activiteiten in de kerstperiode en de door haar bijgebrachte foto van het Nieuwe Testament dat zij zou hebben gekregen van de kerkgemeenschap allerminst aantoonbaar dat zij nog steeds dagelijks zeer intensief bezig is met het christendom en dagelijks de Bijbel leest, zoals zij beweert.

2.2.15.1. Verder duidt verzoekende partij er nog op dat zij en haar zoon op 3 januari 2021 zijn gaan betogen in Antwerpen om de situatie in Iran voor bekeerlingen aan te kaarten. Zij voegt desbetreffend verschillende foto's toe aan haar verzoekschrift (bijlage 6). Verzoekende partij stelt dat zij gevaar loopt bij terugkeer naar Iran omdat deze beelden wijdverspreid zijn geraakt op sociale media via kanalen zoals *radiofarda* en *voafarsi* (zie bijlage 7 van het verzoekschrift).

2.2.15.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij louter omwille van deze eenmalige deelname aan een betoging bij een terugkeer naar Iran vervolging dient te vrezzen. Ook hier dient te worden gewezen op de informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 2, Algemeen ambtsbericht Iran d.d. maart 2019, p. 15). Bovendien acht de Raad de kans dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de deelname van verzoekende partij en haar zoon aan deze betoging hoe dan ook zeer klein. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zeer moeilijk identificeerbaar is op de twee foto's die op sociale media werden verspreid (bijlage 7 van het verzoekschrift). Immers is slechts een klein gedeelte van het gezicht van verzoekende partij zichtbaar, doordat zij op de ene foto een mondmasker over haar neus en mond draagt en op de andere foto een mondmasker over haar kin en een muts op haar hoofd draagt. De zoon van verzoekende partij staat niet afgebeeld op de bewuste foto's die op sociale media werden verspreid. Voorts toont verzoekende partij evenmin aan dat hun naam vermeld staat bij deze foto's. De Raad merkt hierbij op dat het bijschrift bij de foto's niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een vertaling, waardoor dit bijschrift met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging niet in overweging wordt genomen.

2.2.16. Daar waar verzoekende partij er in haar verzoekschrift nog op wijst dat in de COI Focus inzake Iran gesteld wordt dat een geraadpleegde bron aangaf dat Iraanse informanten informatie vergaren over personen die in het buitenland bekeerd zijn en dat het in landen waar Iraniërs zich op grote schaal bekeren zeer waarschijnlijk is dat de Iraanse overheid infiltreert binnen de gemeenschap van Iraanse bekeerlingen (zie bijlage 4 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij hiermee geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij bij een terugkeer omwille van haar religieuze activiteiten in België het slachtoffer zal worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat ook volgens de door verzoekende partij bijgebrachte informatie de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Iran. Tevens dient in dit verband gewezen te worden op de informatie die blijkt uit het aan het administratief dossier toegevoegde Algemeen Ambtsbericht betreffende Iran d.d. maart 2019, waarin weliswaar door een bron bevestigd wordt dat de Iraanse autoriteiten in de gaten houden wat een asielzoeker zegt en doet, doch dat zij zich ook realiseren dat asielzoekers verhalen vertellen die niet waargebeurd zijn (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 2, Algemeen ambtsbericht Iran d.d. maart 2019, p. 15). De Raad wijst er nog op dat verzoekende partij gelet op het onoprechte en opportunistische karakter van haar bekering geenszins aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zal manifesteren of als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten.

2.2.17. Daar waar verzoekende partij ten slotte verwijst naar de algemene situatie voor bekeerlingen in Iran en in dit verband een Instagrambericht bijbrengt over een Iraanse koppel waarvan de geadopteerde

zoon werd afgenomen omdat ze christen zijn (bijlage 5 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat uit wat voorafgaat blijkt dat *in casu* geenszins sprake is van een oprechte bekering tot het christendom. Er kan door de Raad dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij en haar zoon bij terugkeer naar hun land van herkomst aldaar het christelijke geloof zullen aanhangen, waardoor hun verwijzing naar de algemene situatie in Iran voor bekeerlingen geenszins dienstig is.

2.2.18. Wat betreft nog het door verzoekende partij bijgebrachte internetartikel over de moord op een Franse leraar (bijlage 9 van het verzoekschrift), ziet de Raad niet in hoe verzoekende partij met dit artikel dat betrekking heeft op de moord op een Franse docent door een Tsjetsjeense moslimextremist na het vertonen van een spotprent van de profeet Mohammed tijdens een les over vrijheid van meningsuiting wil aantonen dat zij bij een terugkeer naar Iran dreigt te worden vervolgd dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Evenmin verduidelijkt zij in haar verzoekschrift op enerlei wijze wat zij met dit artikel wenst aan te tonen.

2.2.19. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.20. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.21. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT